RAPID LA PATRU PAȘI DE... INFINIT

CATEGORIA A • ETAPA A 22-a

Foarte spectaculos, și pînă acum fără nici un pas greșit, golaprul Rapidului din acest retur spre titlu. Un titlu sinonim (de decenii) cu... fata morgană, al cărui mit — pentru că a existat, într-adevăr, un mit al inaccesibilității titlului pentru „11"-le giuleștean — își arată și acum, cînd multi vorbesc la modul „virtuali campioni", colții. Nu mai departe decît duminică, înainte de meciul cu Steagul roșu, băieții lui Valentin Stănescu și Victor Stănculescu erau nervoși, unii chiar palizi, așteptînd cu inexplicabilă (pentru noi) emoție meciul cu brașovenii. Unul dintre conducătorii echipei ne-a oferit cheia acestei stări psihologice : **„Există și acum „magi" care le spun băieților că orice ar face, tot nu iau campionatul, că oricum vor „claca" înainte de finiș. De aceea îi vedeți atît de inhibați".**

Pe terenul de joc, reflexul acesta de inhibiție s-a exprimat pregnant mai ales în prima parte a meciului. Adăugîndu-se și dezinvoltura brașovenilor, care au abordat partida ca pe un joc demonstrativ (terminînd-o însă, din păcate, într-un total anonimat), am văzut Rapidul într-o luptă surdă, crispată, stingace, care abia în ultimele 20 de minute a căpătat un orizont clar și o respirație sănătoasă.

Subliniind ceea ce rămîne „la adunare", vom remarca însemnătatea celor două puncte cucerite care apropie și mai mult echipa ceferistă de firul sosirii, exprimîndu-ne totodată speranța că în această „cursă neînvinsă" giuleștenii nu-și vor permite în viitor pauze de comoditate.

Referindu-ne la restul evenimentelor din „momentul 12" al acestui campionat, vom consemna surpriza de la Ploiești, unde în Progresul n-am recunoscut formația care a pierdut lamentabil, cu o săptămînă înainte, în fața C.S.M.S.-ului, regăsind, în schimb, în echipa ploieșteană învinsă fără apel de la Cluj.

La Iași, „butoiruga mică" s-a opintit, dar degeaba ! Iar pe malul Begăi, „Poli" ne-a arătat trăsăturile unui „team" demoralizat.

La Craiova și Petroșeni, victorii „subțiri" (1–0) după jocuri la fel de subțiri.

„Uvertura" de pe stadionul 23 August a fost vedeta acestei etape. Echipa lui Constantin a evoluat aerisit, spectaculos și eficace. Din păcate, replica — „U" — n-a fost un examen prea serios pentru bucureșteni, ci doar un nou examen „picat" al universitarilor clujeni.

Etapa următoare se anunță plină de dinamism pentru echipele angajate în lupta pentru evitarea retrogradării. În mod deosebit, atrag atenția jocurile de la Cluj, Iași și Arad.

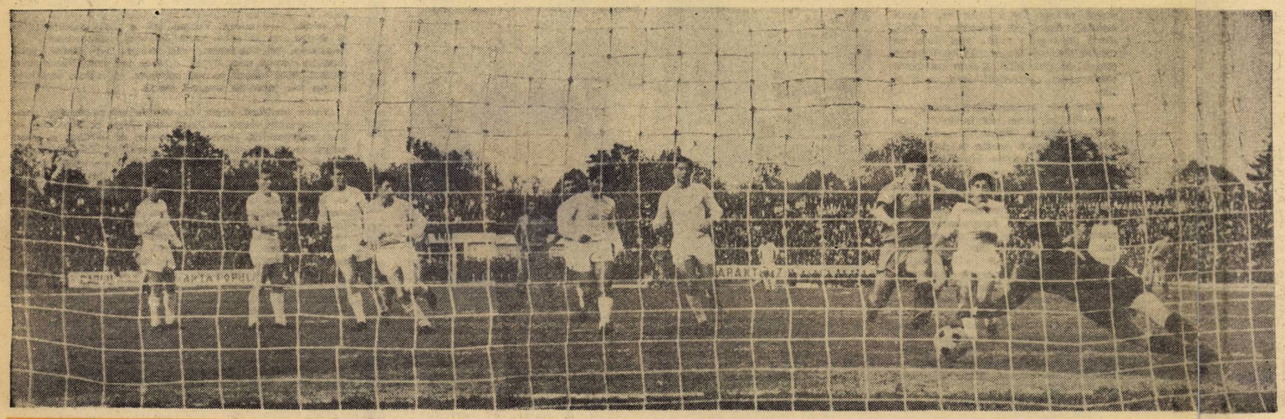

IAȘI : Întreaga echipă dinamovistă (afară de Frățilă și Pîrcălab) s-a repliat în fața porții lui Datcu pentru a o proteja la o lovitură liberă indirectă. Dar, atacantul ieșean, „strecurat" prin acest zid, n-a putut să concretizeze.

Foto : S. BRAȘOVEANU

Portarul arădean Gorneo, evită deschiderea scorului boxînd mingea de pe fruntea lui Peronescu. Fundașul Stocker, a venit și el să-și susțină colegii din atac.

Foto : Aurel DULA

JIUL N-A MAI FOST ÎNVOLBURAT

Golul lui Libardi din min. 53 a „închis" gurile rele, care zvoneau, încă din săptămîna premergătoare meciului, că U.T.A. va pleca cu un punct de la Petroșeni... După primele 45 de minute de joc, cînd „argintul viu" al Jiului nu se găsea deloc, nemaiînvolburîndu-și ca altădată apele, iar fazele de fotbal puteau fi numărate pe degetele unei mănuși de... box, întreaga asistență începuse să întrezărească cîștigătorul.

UTA a venit la Petroșeni în speranța de a smulge un punct gazdelor și pentru aceasta a făcut tot ce i-a stat în putință. Ca primă măsură, arădenii au betonat cu 7—8 oameni spațiul din fața porții apărată de Gornea, măsură ce „a întors pe dos" aproape toată echipa. Igna a jucat „măturător", Tîrlea — din atacant central — a devenit fundaș stîng, Axente a controlat spațiul din fața fundașilor centrali iar Chivu, purătorul tricoului cu nr. 11, după primele minute de joc, s-a retras și el, acoperind zona de mijloc a terenului, astfel că așezarea arădenilor arăta 1—1—4—3—2. Toate aceste manevre au fost efectuate în speranța stăvilirii elanului binecunoscut al gazdelor. Lesne de înțeles, oaspeții, cu asemenea așezare, numai cu Tr. Popescu și Jac, fixați la înălțimea ultimului apărător, nu puteau să aspire la înscrierea vreunui gol. Ar fi fost mult mai indicat să deschidă jocul, să atace cu numărul normal de înaintași mai ales că Jiul dovedea carențe în toate compartimentele. Pe drept cuvînt meciul cu UTA a fost socotit, chiar și de antrenorii Ștefan Coidum și Traian Ivănescu, cel mai slab joc al Jiului din returul campionatului.

Jucătorii de la Jiul, recunoscuți prin elanul lor, s-au mișcat cu încetinitorul, au fost lipsiți de clarvizuine iar mijlocașii au trimis la întîmplare mingi pe sus, în careu. Cele două extreme, Martinovici și Peronescu, au părăsit (contraindicat) pozițiile lor laterale, mai mult încurcînd decît realizînd ceva, exact ceea ce convenea oaspeților. În plus, mijlocașii Toia și Sandu, conducînd nestingheriți mingea, avînd cale liberă în apropierea careului arădean, au supraaglomerat și ei zona de finalizare fiind deposedați cu ușurință, apoi făceau calea întoarsă, irosindu-și fără rost forțele.

După introducerea lui Crăciun în locul lui Toia, jocul s-a mai luminat, pasele la semidistanță ale acestuia ajungînd mai bine la destinație. De altfel, Libardi a și înscris golul victorici în urma unei pase ce i-a fost adresată de către Crăciun de la mijlocul terenului. După primirea golului, arădenii s-au mai descătușat, au venit în atac și au creat cîteva faze mai clare. S-au trezit însă mult prea tîrziu, căci „gongul" i-a adunat din nou, de data aceasta nu în fața propriului careu, ci la centrul terenului, pentru a saluta publicul.

Mostra felului în care a evoluat UTA, numită pe drept cuvînt „antijoc", i-a învățat pe arădeni că fără să atace, lăsînd totul pe seama apărării, nu vor obține succese.

În privința Jiului, îi așteptăm evoluția duminică în compania Progresului, la București, unde de fiecare dată a lăsat o impresie dintre cele mai bune.

Gheorghe NERTEA

OBLEMENCO-COMAN, UN TRASEU SCÎNTEIETOR

La Craiova, pe fundalul unui meci apreciat just de observatorul federal B. Marian cu calificativul „satisfăcător spre bine", au scînteiat de mai multe ori apele unuia dintre cele mai frumoase briliante ale jocului de fotbal : **șutul din afara careului.** Dar nu orice fel de șut, ci așa cum l-a executat duminică Oblemenco, acest băiat puternic ca un stejar și setos de gol precum floarea de lumină : **des, tare, surprinzător, plasat succesiv pe toată pînza de aer cuprinsă între barele porții lui Coman.** El ne-a dăruit momente de intensă trăire emoțională, cu atît mai mult cu cît la capătul celălalt al traseului **„Oblemenco — poarta piteșteană"**, Coman a scăpărat de fiecare dată flacăra talentului său incontestabil, zburînd în toate direcțiile tirului lui Oblemenco, stringîndu-se și lungindu-se ca o suspensie. Cuvintele, ori cît de meșteșugite ar fi ele, nu pot exprima decît parțial extraordinara frumusețe a celor 14—15 frînturi de timp încărcate cu forța și hotărîrea unuia, împlinite cu sprinteneala și reflexele celulalt, electrizante prin fulgerarea lor mereu imprevizibilă. De aceea, nu am să încerc să descriu vreuna din aceste faze, ci doar voi preciza că fiecare dintre ele a constituit o mică epopee, dramatică și spectaculoasă. Mărturisesc că de multă vreme nu am fost martorul unei atîtor de generoase distribuiri — în duel direct — a talentului, așa cum au făcut-o dumico și Coman. Primul a dorit necruțător golul. L-a obținut în cele din urmă, printr-o lovitură de cap, într-o clipă de neatenție a fundașilor pitești. Secundul, așezat în calea dorinței craioveanu, stăvilă de curaj, concentrare, nerv și agilitate. A fost totuși învins, fără vină lui. Amîndoi însă, prin dialogul lor mut, de înaltă ținută, le-au dăruit în egală măsură, unui meci momente de să devină oarecare, scînteietoare frumuse-te.

N. SORESCU

CRAIOVA : Oblemenco lovește puternic bolovanul cu capul înscriind unicul gol al partidei „U" Craiova — Dinamo Pitești.

Foto : N. PASTRAMAGIU

C.S.M.S. – griji pentru prezent DINAMO – reflecții pentru viitor

Meciul în sine s-a compus din fragmente alternativ interesante și banale. Prin definiție aproape orice echipă gazdă trebuie să domine. Măcar la început. Așa a făcut și CSMS-ul. Ceva de suprafață, de scurtă durată, cu rădăcini doar în legătura sufletească dintre public și echipa sa, fără acoperire de ordin tehnico-tactic. Din fiecare echipă au lipsit cîte trei titulari, valoarea diferită a rezervelor afectînd totuși mai pregnant echipa ieșeană. Evident sau discret, superioritatea bucureștenilor a fost tot timpul sesizabilă, indiferent că aprecierea viza jucătorii în parte, sau echipa în ansamblu. La ieșeni, greșeli de plasament în apărare (Malschi), o linie mediană laborioasă în prima repriză (după pauză Ștefănescu, obosit, a participat foarte rar la acțiunile ofensive, mulțumindu-se numai să protejeze fundașii săi centrali) și patru înaintași care nu știu să combine, să protejeze pe purtătorul balonului, să realizeze în jurul acestuia superioritatea numerică. Eforturile și reușitele lui Lupulescu și Cuperman au fost subminate de excese individualiste. O apărare ca a dinamoviștilor, rafinată și solidă, nu poate fi depășită prin curse solitare, prin dribling, fără circulație de balon și jucători, iute, în zig-zag, continuă, fără superioritate numerică în focarul acțiunii ofensive. După o cortico-pleurită, Stoicescu a rămas fără vitalitate. Se îngrijește, se pregătește, dar astenia consecutivă bolii e încă manifestă. Cele 120 de minute de Cupă de săptămîna trecută au obosit serios CSMS-ul. O capacitate de efort precară (inclusiv viteza de recuperare), dacă se uzează în fața unei echipe de „C" și nu se reface integral după trei zile.

Dinamo București știe să se apere, nu și să înscrie goluri. Nelu Nunweiller, poate la apogeul carierei, a intervenit fără greșeală, jucîndu-se (nu în sens peiorativ) decontractat cu adversarii. Datcu, și el în mare formă. Dinu se dezvoltă pe o direcție interesantă (se duce după adversar și revine alături de Nelu de cîte ori e nevoie), R. Nunweiller, ajuns pe drept strategul echipei, dirijează direcția și viteza de desfășurare a atacurilor. Echipa realizează superioritatea numerică în atac și apărare dar înaintașii se comportă mediocru. În mentalitatea lor e înscris să nu lupte cu adversarul (Pîrcălab e prototipul jucătorului care renunță chiar în fața celui mai sportiv atac). La noi s-a încetățenit (printre unii fotbaliști), dispreț pentru jucătorul care aleargă mult, luptă curajos, nu evită contactele dure (inerente în epoca apărărilor aglomerate). Cică n-ar fi „talentați, tehnici", și strădania lor ar li o compensare. În realitate, astăzi marii jucători (chiar cu tehnică mai subtilă și calități mai din belșug decît are Pîrcălab) nu se tem că sînt împinși cu pieptul sau cu umărul, nu fug de mînge de frică să nu fie trintiți, se lansează cu viteză printre adversari, nu evită riscul și suferința unor „micro-bodicecuri", joacă bărbătește (Mazzola, Jair, Mas, Ball, Bene, Simoes). Fotbalul n-are nici pe departe duritatea hocheiului sau rugbiului, dar nici nu trebuie conceput ca un joc de domnișoare. Slaba productivitate a liniei de atac a lui Dinamo București se mai datorește și tendinței de a juca cu intermitență. Minute în șir (la Iași aproape toată prima repriză), înaintașii dinamoviști au jucat numai după ce primeau balonul. Adevărate ocazii de gol apar rar, combinațiile lor lipsite de neprevăzut sînt previzibile și ușor de dejucat.

Dinamo București are un prezent onorabil. Dar el, ne face impresia, nu conține elemente din care scurgerea timpului să pregătească acestei echipe un viitor prestigios. Ar fi poate un subiect de reflecție pentru tehnicienii formației.

Romulus BALABAN

PIGMENTUL MECIULUI

Deși miza meciului Steaua — „U" Cluj căpăta, prin prisma oaspeților, proporții mari, în teren lucrurile s-au rezolvat repede și într-un climat destins. De ce ? În primul rînd pentru că apărarea clujeană, oscilînd între zonă și marcaj om la om, nu și-a găsit deloc busola în prima repriză, astfel că înaintașii bucureșteni au zburdat ca niște iezi pe iarba crudă a stadionului. De aceea ne permitem să fim reticenți în ceea ce privește jocul de ansamblu al atacului militar.

Golurile, însă, ei bine, aci să ne permiteți să fim mulțumiți. Pentru că la calitatea unui joc se adaugă (sau se scade în cazul ineficacității) întotdeauna un coeficient : cel al golurilor. Or, într-un meci ca cel la care ne referim, unde s-au marcat cinci goluri, aproape jumătate din totalul etapei, acest coeficient ridică evident nota pentru ansamblul partidei.

Cele cinci goluri din deschiderea cuplajului bucureștean au demonstrat întreaga gamă a acțiunilor de atac. La primul gol, cursa decisă a lui Sorin Avram pe extremă a fost încheiată cu o centrare precisă la Creiniceanu care a șutat sec, din vole, în plasă. Constantin și-a arătat apoi clasa într-o fracțiune de secundă : stop în aer, apoi preluare dintr-o bucată de la 18 metri în gol. Slalomul lui Ivansuc, presărat cu florile alese ale driblingului, a fost — ce-i drept — o scînteie singulară dar de mare efect (golul de onoare al clujenilor). Efect însă conjugat **chiar în același minut,** cu punctul înscris, în replică, de Voinea. Iar șutul lui Negrea de la 30 de metri, remarcabil prin tărie și precizie, a încheiat suita golurilor.

Și, pentru a întregi imaginea, vom mai consemna aci și penaltiul ratat de Marcu, obișnuitele ratări ale lui Voinea (una, în min. 7, de la 5 m. singur cu portarul !) și un senzațional șut de la mare distanță, lîngă bara laterală, al lui Mustețea, venit din urmă pe post de half-bolid, apărat în extremis, la fel de senzațional, de Suciu.

Cu asemenea acțiuni frumoase de atac, încununate cu goluri multe și cu nu mai puține momente imprevizibile, un meci trebuie să fie apreciat. Pentru că acestea constituie, de fapt, pigmentul care-i dă culoare.

S. GABRIELESCU

PLOIEȘTI : Gol ? Nu ! Balonul reluat cu capul de Oprișan va trece pe lîngă bară. Foto : **Ion POPESCU**

CONVORBIREA MEA CU ROGER HUNT

Cu Roger Hunt sînt prieten. De cînd a venit cu Liverpool, la Ploiești. De atunci, din cînd în cînd, „numărul 10" din echipa campioană a lumii mă cheamă la telefon să mă-ntrebe ce mai e nou prin fotbalul nostru. M-a sunat marți seara. Ca totdeauna, m-a întrebat întîi de Petrolul...

— *A jucat acasă, cu Progresul, o echipă promovată anul acesta...* am început eu.

— *All right. Înseamnă că a făcut scor...*

— *Noi at all ! A pierdut cu 1—2.*

— *Am impresia că glumești. Știu că Petrolul nu pierde la Ploiești... Dar, spune-mi, a avut echipa completă ?*

— *Completă cu ce are azi mai bun. Și cu Badea valid, nu ca-n meciul cu voi...*

— *Brrr ! Mi-ai amintit de jocul de la 12 octombrie. Ce mai tremura atunci, pe tușă, Bill Shankly și ce mai dădeam noi mingea afară ca să obținem al treilea joc...*

— *Să știi că și duminică ploieștenii și-au dominat adversarul. Aproape tot timpul. Mai tare decît pe voi în ultimele 20 de minute...*

— *Înseamnă că meritau victoria...*

— *Oh, Roger ! Ce-nseamnă, în fotbal, „a merita victoria" ? Doar a domina ? Doar a trage la poartă mai multe șuturi decît adversarul ? Dacă-i așa, atunci Petrolul merita să cîștige...*

— *Înțeleg. Probabil că Progresul a atacat mai simplu, a găsit cîteva găuri în defensiva Petrolului, a jucat apoi mai calm, grupat, bine organizat...*

— *Ai prins bine meciul. Și, îți adaug, a avut doi fundași centrali care au jucat ca Yeats al vostru. Iar portarul bucureștenilor a avut la urmă două intervenții „patent Banks". Uitam să-ți spun : Dridea a ratat un 11 m.*

— *Dridea a ratat de la 11 m ? E același care nouă, ne-a dat golul de la 18 m, peste zid ?... Dar, mai spune-mi ceva : poate arbitrul...*

— *Arbitrajul n-a fost „O.K.". Le-a anulat gazdelor un gol, apoi a avut probabil remușcări și le-a dat un 11 metri. În a doua repriză a arbitrat, cum să spun, Roger, ca să nu te supăr, cam așa ca pentru gazde...*

— *Ah, voi, continentalii, cît o să ne mai tachinați cu arbitrajul de la C.M. ? Dar, în fine, spune-mi, șansele la titlu ale Petrolului au scăzut după acest insucces ?*

— *N-au scăzut pentru că nici nu existau. În schimb, Petrolul face acum socoteli la care nu prea se gîndea astă-toamnă, cînd vă bătea pe voi cu 3—1...*

— *Hm !... Are ceva curiozități și fotbalul ăsta al vostru !... În orice caz, urează-le succes prietenilor mei ploieșteni. Și spune-le că duminică „le fin pumnii". Nu mi-ar conveni să se audă în Anglia că echipa cu care noi am jucat al treilea meci... Dar, by the way, ce se întîmplă, totuși, cu Petrolul ?...*

— *Întreabă-l pe Cernăianu. Uite telefonul lui...*

Radu URZICEANU

P. S. Costică Cernăianu poate fi liniștit. Roger Hunt n-o să-l sune... Convorbirea de mai sus e imaginară...

ETAPA A 22-a VĂZUTĂ DE CARICATURISTUL

Neagu RĂDULESCU

PRONOSPORT

Iată pronosticurile redacției noastre, la concursul nr. 19 din 14 mai 1967 :

1. „U" Cluj – RAPID	1 x
2. C.S.M.S. – POLITEHNICA	1 x
3. U.T.A. – STEAGUL ROȘU	1
4. DINAMO Buc. – FARUL	1
5. „U" Craiova – STEAUA	x 2
6. DINAMO Pitești – PETROLUL	1
7. A.S.A. Tg. Mureș – MINERUL B. Mare	1
8. GAZ METAN – C.F.R. Timișoara	x
9. MANTOVA – JUVENTUS	2
10. LECCO – VENEZIA	1
11. BRESCIA – FOGGIA	1
12. TORINO – MILAN	1
13. CAGLIARI – LANEROSSI	1 x

Dumitriu II a marcat golul Rapidului
Farul – Politehnica
Marcu și Dridea i au ratat cîte un 11 metri
Voinea e golgeterul campionatului
„Brazilianul" de la Brașov : Năftănăilă
STEAGUL ROȘU
116
16
...ca o albină
– Ia-ți „ghiozdanul" tău și umblă !
– Pentru meciurile viitoare...
16 marcate, 116 ratate !
– Hai Garrincha !